

Phần 1

Châu hờn dỗi khi thấy bà Thủy bỏ cái khăn choàng cổ của mình xuống để vô tâm lựa mà Trinh vừa mới đưa cho bà:

- Ôi! Đẹp quá sao con biết má thích màu này?

Trinh đắc ý ném cái nhìn về phía Châu mỉm cười rồi khẽ khàng thưa với bà, cái giọng nghe đến là phát rùng mình, vừa ra vẻ yếu điệu vừa giả tạo ỡng ẹo:

- Dạ con biết má thích màu xanh nên con mới tìm cho được màu này, má biết ai nói cho con biết không? Là anh Hòa đó.

- Ra vậy, con cũng có ý có tứ quá, má cảm ơn con. Hôm nay má vui lắm vừa nhận được quà của con dâu cũ lẫn con dâu tương lai. Châu này...

- Dạ.

Châu phụng phịu thưa, tuy thế nhưng bà Thủy không nhận ra thái độ của cô, bà vô tâm nói:

- Con xem tấm lụa con Trinh tặng, má nên may gì bây giờ, màu xanh thật ngọt.

- Dạ, má may bộ đồ mặc trong nhà được rồi.

Châu liếc xéo Trinh:

- Hừ! Chỉ là may đồ bộ mặc trong nhà thôi chứ có ra ngoài đường được đâu, mà nghênh ngang!

Trinh dường như hiểu ý của Châu, cô xầm mặt lại chưa kịp trả đũa Châu thì Châu đã nói tiếp:

- Chiếc khăn choàng con mua cho má để má khoác chung với chiếc đầm cổ bệ hôm nọ, hợp lắm đó má.

- Ồ!

- Má mặc đi dạo trời Đà Lạt hay đi dự tiệc cũng sang.

Bà Thủy bỏ tấm lụa của Trinh xuống rồi cầm cái khăn choàng lên ngắm nghía rồi ướm thử ra chiều hài lòng:

- Con nói đúng đó, cái khăn này đi chung với cái đầm cổ bẹt má mới may là đúng một lắm, con cũng khéo chọn quá. Tuần sau má đi Đà Lạt má sẽ mặc bộ này.

Châu nhoẻn miệng cười, trong khi Trinh thì xụ mặt ầm ức nghĩ:

- Thôi được, lần sau tôi sẽ không để thua chị nữa, thử xem ai được lòng má hơn, chị đừng ý chị làm dâu má trước là chị chiếm được ưu thế.

Châu tung tăng bước vào căn tiệm của Trân, vào giờ này tiệm đã vắng khách. Trân kêu cho Châu ly sinh tố rồi hỏi:

- Sao rảnh rồi ghé tao? Lại giận hờn à?

Châu nguýt chị:

- Chị làm như hai vợ chồng của em tệ lắm vậy.

- Thì tao đoán thế thôi, lần nào mà ghé tao, không giận thẳng Thông thì cũng hờn mẹ chồng hay là tại mẹ chồng?

- Không có.

- Nghe nói con bé sắp làm chị em bạn dâu với mà giỏi chiều mẹ chồng mà lắm phải không? Coi chừng mất thế thượng phong đó!

Châu bĩu môi:

- Xí! Chưa chắc mèo nào cắn mỉu nào, đường dài mới biết sức ngựa, em chấp!

- Cha! Coi bộ mà tự tin quá há, có chiến lược rồi à?

Châu đắc ý cười:

- Chút chút thôi, vừa rồi em mới cho nó một cú.

- Gì thế?

- Nó tưởng nó bỏ tiền ra mua xấp vải đắt tiền thì có lợi thế, nào ngờ em chỉ cần một phần tư tiền xấp vải của nó, em cũng đủ làm cho má chồng em ưng ý rồi.

- Cao tay ghê nhỉ.

- Phải thế mới trấn áp được nó, em chấp nó, biết khôn ngoan chịu lụy bà chị này thì được yên, chứ đừng có nghênh ngang em không nhin đâu.

- Khiếp! Từ lúc mày lấy chồng tao thấy cũng mệt, về nhà chồng mà cứ như đi đánh trâu, bầy muru bầy kế hơn thua thấy sợ.

- Hi hi! Cũng tùy thôi! Chị đừng thấy vậy mà cứ ở giá khiến cho ba má lo cuống lo cuống, chạy đầu này đầu kia tìm chồng cho chị.

- Chậc! Tại tao chưa muốn chứ ế ảm gì mà sợ.

- Em biết! Chị vừa xinh vừa giỏi ai lại không thích, mà nè...

- Gì nữa đây?

Nghe cái giọng “gian gian” của Châu, Trân đề phòng hỏi:

- Muốn gì nói đi. Thấy cái kiểu “mà nè” của mày tao ớn xương sống quá.

- Hi hi! Em định nói anh Long đó mà. Anh ấy cũng được ghê chị há, quen với chị lâu rồi chẳng lẽ chị không có “gì gì” với anh ấy sao?

- Mày đúng là bà tám! “Gì gì” của mày là sao?

- Chị còn giả vờ “nem chả” hay là em bảo anh ấy cưới chị nhá!

- Con quỷ! Chỉ giỏi nói nhảm, tao đập cái chết bây giờ.

- Đập em ai nói nhảm cho chị nghe. Chị Hai nè! Thật sự chị không yêu anh Long sao? Em thấy anh ấy cũng được lắm mà, có công ăn việc làm ổn định, gia đình nề nếp, không ăn chơi, đàn ông thế là tốt rồi. Chậc! Nghĩ lại lúc xưa em hấp tấp cứ yêu là yêu không tính kĩ như bây giờ. Ông Thông nhà em vừa đẹp trai vừa có chức có quyền lại giàu có nên đào hoa ấy thế ông ấy lại lẳng lơ bay bướm.

Trân phì cười vì giọng điệu của Châu:

- Ai lại hảo đàn ông lẳng lơ.

- Chị nói chỉ có đàn bà lẳng lơ thôi sao, ông Thông nhà em là chúa, mặc dù em biết ông ấy yêu em nhưng em không chịu được, nhiều lúc điên lên là em lại ảm ỉ với ông ấy.

- Đừng tự làm mất hạnh phúc của chính mình, tao thấy nó có thể đâu, mày nói đông nó có dám nói tây.

- Ai ở trong chăn mới biết chăn có rận.

- Đàn bà ai lại không ghen nhưng ghen thì cũng có giới hạn, cũng phải tỉnh táo đừng để mất hạnh phúc của chính mình.

- Chị có chồng đâu mà biết.
- Cứ hễ có chồng thì mới biết mọi chuyện sao.
- Lẽ tất nhiên, lý thuyết làm sao bằng thực hành.

Vừa lúc Long đến, anh lên tiếng hỏi:

- Chuyện gì mà phải thực hành đấy, chị em tranh cãi sôi nổi quá, khách vào cũng không biết.

- Long đó à, tan sở rồi à?
- Gần sáu giờ rồi còn gì!
- Ồ! Trời sáu giờ mà còn nắng quá, Trân không để ý.
- Dọn hàng chưa, định sang rủ Trân đi ăn.

Châu dỗi cắt ngang lời Long:

- Còn em thì sao?
- Em thì đi cùng với Long và chị chứ sao.

Trân đáp thay Long. Thế nhưng Châu vẫn làm khó Long, cô liếc Long nói:

- Là chị mời hay anh Long mời?

Long cười làm hòa:

- Lâu không gặp Châu, xem ra khó với anh hơn trước rồi!
- Hứ! Tại anh thôi.
- Vậy thì cho anh xin lỗi, em đi cùng với anh chị được chưa.
- Nghe được rồi đó.

Long lắc đầu, so với Trân thì Châu không đảm thắm hơn, không mềm mỏng dịu dàng bằng Trân, nhưng lại được cái là trông xinh hơn Trân, thành ra Châu đã lấy chồng trước Trân. Quen với hai chị em đã lâu, từ thuở còn học phổ thông nên Long phần nào cũng thuộc tính nết của hai chị em Trân đôi phần, anh đã không chọn Châu mà lại chọn Trân từ khi còn cọc cạch chiếc xe đạp chở Trân đi học rồi đi bán, đến bây giờ Trân đã trở thành bà chủ một căn tiệm kang

trang và anh thì đã là một kỹ sư. Thời gian trôi qua nhanh quá! Còn anh thì... vẫn chưa tiến thêm được bước nào trong chuyện tình cảm với Trân.

- Nè!

Tiếng gọi giật ngược của Châu làm Long choàng tỉnh:

- Anh làm gì mà ngớ ra như người mất hồn vậy. Em có bắt anh đãi ở nhà hàng ba, bốn sao gì đâu!

Trân mỉm cười đỡ lời cho Long:

- Mình đến chỗ cũ Long nhé.

- Ừ, tùy Trân quyết định đi đâu cũng được, miễn sao Trân thích là được rồi.

- Xi! Nãy giờ mới nghe được một câu ra hồn.

Châu bủm môi mĩa mai Long. Long cười khi khi cầu tài:

- Không giúp anh thì thôi có đâu cứ “kê” anh hoài.

- Giúp là giúp thế nào, chẳng lẽ em cưới chị ấy cho anh mới là giúp sao? Anh cứ lớ ngớ lớ ngớ chẳng tiến bước nào.

Long sợ Trân nghe thấy, anh nhăn nhó suyt Châu:

- Khẽ thôi!

- Làm gì phải khẽ. Yêu thì nói yêu.

Châu đã không nhỏ tiếng, trái lại còn lớn tiếng hơn làm cho Long luống cuống gãi đầu, cử chỉ của Long khiến Châu thấy tội nghiệp cô thở ra nói:

- Anh phải mạnh dạn bày tỏ lòng mình chứ, anh không nói làm sao chị Hai em biết, mấy năm rồi mà bạn vẫn là bạn.

Long buồn bã nói:

- Biết sao được, cơ hội không đến anh có muốn cũng bằng không.

- Cơ hội là do anh tạo ra chứ cứ ngồi chờ sung rụng là sao? Nè! Hôm nay đưa chị Hai đến quán Tre xanh đi, ở đó khung cảnh nên thơ, không gian thoáng mát tĩnh lặng, sau khi ăn xong tâm trạng của người ta cũng thoải mái hơn, chị Hai thích món mực hấp gừng với lẩu chua thập cẩm nhưng không ăn gan. Nhớ đó, lựa lời mà bày tỏ với chị ấy, em giúp anh cỡ đó thôi. Em về đây.

Nói rồi Châu bấm điện thoại cho reo rồi vờ nói với chị là Thông gọi nên phải về, không đi ăn với cả hai được, trước khi đi cô còn nháy mắt với Long một cái rồi mới lên xe. Long mỉm cười gật đầu tỏ ý cảm ơn Châu. Chờ cho Châu đi hẳn anh mới nói với Trân đúng theo kế hoạch mà Châu bày cho mình:

- Chúng ta đến Tre Xanh nhé! Ở đó thức ăn cũng ngon lắm.

Trân lắc đầu:

- Quán đó bán mắc lắm, đến phố bà Tư ăn được rồi.

- Ở đó đông người xô bồ xô bộn lắm. Long sợ...

Thế nhưng Trân đã cắt ngang lời của Long:

- Mình ăn rồi trả tiền chứ có làm gì mà sợ, đâu chả được chủ yếu là ngon và rẻ là được, lẹ lên Trân đói quá rồi.

Không chờ cho Long phản đối thêm Trân đã ngoắc chiếc taxi rồi leo lên. Long thất vọng thở ra, thôi thì coi như cơ hội lại vượt mất khỏi tay anh, kế hoạch của Châu đã không thành.

Cả hai len lỏi chen vào giữa cái lối đi nhỏ bé để tìm bàn trống, giờ này quán rất đông khách, nghiêng ngó mãi vẫn không có chiếc bàn nào thích hợp, Long bèn lên tiếng cố vớt vát lần cuối:

- Đông quá hết bàn rồi, hay là mình đi nơi khác đi.

Trân đang chần chừ thì cô bán hàng đã lên tiếng:

- Anh chị ơi! Có bàn rồi kia, anh chị tới đó ngồi đi.

Trân mừng rỡ kéo Long đến cái bàn sát lối đi. Cả hai vừa ngồi xuống thì có thêm một người đàn bà mau mắn xề xuống ngồi cùng, bà ta nói:

- Cho tôi ngồi chung nhé, quán đông quá.

Trân vui vẻ gật đầu:

- Dạ, bà ngồi đi, bàn còn rộng mà.

Bên kia Long nhăn mặt không vui, kể từ lúc đó bà ta hết oang oang chuyện đông đến chuyện tây, hết chuyện dịch cúm gà đến chuyện thịt heo lên giá, vừa ăn vừa nói làm cho Long đến là khó chịu, anh không thể chen vào để nói lời nào với Trân, còn Trân thì vô tình góp chuyện với bà ta chẳng để ý gì đến anh,

làm cho anh thấy đến ghét người đàn bà lẩm lời đối diện, vừa lúc bà ta với lấy chén nước chấm bên anh và nói:

- Cho tôi xin một ít nhé, quán đông kêu mãi mà phục vụ cũng không đem tới.

Long chau mày:

- Tôi không thích ăn chung mắt vệ sinh lắm, để tôi gọi cho bà chén khác.

Bà ta khựng lại rồi xẽn lẻn nói:

- Ồ! Tôi chỉ cần một chút thôi, tự thấy cậu không dùng tới nên tôi mới xin.

Trân nhìn Long rồi đẩy chén nước chấm sang phía bà ta:

- Bà dùng đi, để tôi với anh ấy dùng chung một chén được rồi.

- Cảm ơn cô! Thật ra thời buổi này kỹ lưỡng cũng tốt, đủ thứ bệnh lây lan nào lao, nào sida, nào siêu vi B.

- Bà biết thế mà sao vẫn ăn uống lung tung.

Long châm một câu rồi cau mày quay đi. Bà ta liếc ngang Long rồi nói nhỏ với Trân:

- Ông xã của cô khó tánh quá, không như cô.

Trân cười đĩnh chính:

- Chúng tôi chỉ là bạn thôi.

- Thế à! May quá!

Long cay cú cái câu may quá của bà ta, anh bực bội giục Trân:

- Chúng mình về thôi em.

- Ừ!

Long thở phào khi bước ra khỏi quán, chưa bao giờ anh ăn một bữa cơm đáng ghét như hôm nay, nét cau có trên mặt anh không khỏi khiến Trân quan tâm:

- Long sao vậy? Mệt à?

- Ồ không!

- Suốt bữa ăn không thấy Long nói tiếng nào.

- Long có cơ hội sao?

Trân chột hiệu, cô phá lên cười:

- Thì ra Long cáu vì bà đó. Nè! Khó chịu quá vậy?

- Hừ! Suốt buổi ăn bà ta cứ huyền thuyên, không sợ bị bội thực, anh chưa thấy ai như vậy.

- Chậc! Nhiều người vui tính hay chuyện thể mà có họ nhiều lúc cũng vui, Trân đâu biết Long không thích. Thôi mình đi dạo một vòng cho thư giãn được không?

Long mỉm cười tán thành, có lẽ đây là cơ hội Trân dành cho mình đây, Long gợi ý:

- Mình lên khu bảo tàng đi, ở đó gió mát lại thoáng đãng.

- Ừ! Vắng lắm có gì để ngắm chứ, ra khu thương mại đi, xem người ta qua lại không thích hơn à?

- Trân bán buôn suốt ngày còn chưa sợ sao mà còn muốn ra đó.

- Cái tiệm của Trân bé xíu làm sao so được với các cửa hàng lớn, Trân vẫn ước ao có được một gian hàng nơi đó, chỉ tiếc là Trân chưa đủ vốn, lần trước ba má nói bán ruộng dưới quê cho Trân làm ăn nhưng Trân không muốn, ruộng đất đó là của ông bà để lại, Trân không muốn phiền ba má.

- Trân cần bao nhiêu vốn.

- Long có à?

- Long không biết là đủ không nhưng Long có dành dụm được chút ít, nếu Trân cần Long có thể giúp.

- Cảm ơn Long mình sẽ ghi nhận lòng tốt của Long, bao giờ mình cần mình sẽ hỏi.

- Hay là Long đưa cho Trân giữ hộ Long?

- Thôi! Lỡ Trân xài lạm thì chết!

- Có gì đâu của Long cũng là của Trân mà!

- Hử!

- Ồ không, ý Long là bạn bè tính toán làm gì! Mà Trân chỉ có một thân một mình, Trân làm nhiều quá cũng đâu xài hết!

- Cuộc sống là thế mà, lúc nào cũng hướng lên và cầu toàn, không ai muốn mình đứng lại một chỗ, đâu cần phải có gia đình mình mới phấn đấu.

- Thế Trân có nghĩ đến chuyện lập gia đình chưa?

Trân cười rồi khẽ đáp:

- Ai lại không mong muốn điều đó kể cả Long cũng thế mà.

- Ừ phải, Long ao ước đã lâu rồi nhưng...

- Nhưng sao? Ai thế? Nói cho mình biết đi, chắc cô ấy đẹp lắm phải không? Hôm nào đưa đến giới thiệu cho mình nhé, Long kỹ ghê giấu đến giờ mới nói, chẳng bù có gì mình cũng tâm sự với Long.

- O!

Long lúng túng vì những câu hỏi dồn dập của Trân đã chặn đứng ý định bày tỏ lòng mình của Long.

- Thật ra mình cũng mong Long có được một người bạn gái thật tốt, biết lo lắng chăm sóc cho Long, có điều mình nói thật, quen có Long rồi, nay mai Long có gia đình không biết hai đứa mình còn có cơ hội đi dạo như thế này với nhau nữa không?

- Long sẽ không quen với ai cả.

Trân cười:

- Đừng trẻ con, làm thế Trân sẽ có tội cho coi, vả lại Trân cũng đâu thể ở vậy một mình, một ngày nào đó Trân cũng có bạn trai, lúc đó Trân cũng sẽ có gia đình riêng của mình. Chậc! Nghĩ mãi Trân cũng không hình dung được người đàn ông ấy ra sao.

Trân mãi mê nói không biết là bên cạnh Trân, Long đang buồn.

- Long này, có bao giờ Trân gặp một người vừa đen vừa lùn, hoặc vừa béo vừa xấu nét ăn không. Eo ơi! Trân phá lên cười. Chắc là chết quá! Dù sao cũng phải cao ráo như Long. Ừ! Kể ra Long cũng là một anh chàng bánh trai lý tưởng đó chứ. Hi hi! Tiếc là không phải người đàn ông của Trân.

- Sao Trâm nghĩ thế! Biết đâu vì Trâm chưa nhận ra.

Trâm vô tư lắc đầu dưới ánh mắt đong đầy nỗi buồn của Long.

- Nếu thế bấy lâu nay Trâm đã có cảm giác rồi, người ta nói khi gặp người đàn ông dành cho mình ắt mình sẽ nhận ra, cái đó gọi là cảm giác, mặc dù mình chưa biết nhưng mình nghĩ nó sẽ rất đặc biệt và chắc chắn là mình sẽ cảm nhận được.

- Có đôi khi cái cảm giác đó bị lẫn lộn với sự quen thuộc nên Trâm cũng không nhận ra.

- Không thể.

- Trâm chưa từng trải qua sao Trâm cho là không thể?

- Trâm biết mà, vả lại mình quen nhau đã sáu bảy năm rồi, nếu có thì đã có rồi phải không? Chắc! Mà làm sao mình với Long “gì gì” với nhau được, đang là bạn bè chợt dung bảo yêu nhau rồi... Hì hì!... là vợ là chồng. Trời đất! Cho mình xin đi, dị bằng chết.

Trâm đập vai Long rồi cười rúc rích tiếng cười hồn nhiên đến se lòng Long, nó đập tắt hết mọi nhen nhúm mà Long đang định thổ lộ cùng nàng. Long thở dài cảm cúi bước đi trên con lộ đông người mà cảm thấy lạc lõng chơi vơi, sao người ta lại vô tình đến thế!

Bà Thủy ngắm nghía bộ sính lễ để nay mai đem sang nhà gái ra chiều hài lòng:

- Bộ vòng long phượng này chạm thật khéo, tiệm kim hoàn này quả là có thợ giỏi không như bên chị Ngân, lần trước làm chẳng vừa lòng má chút nào, đúng là càng quen càng đối trá.

Ông Thủy gật gù theo vợ, nói thay Thông:

- Quả là thế thật, có điều lần này không đặt bên chị Ngân, tôi sợ bà ấy giận.

- Tôi có nói rồi, tôi nói là đồ trang sức của dì thẳng Thông gửi về cho.

- Thì tùy bà, bà chuẩn bị xong hết chưa?

- Xong rồi, ông không phải lo, vòng, nhẫn, bông tai, dây chuyền. Ông xem sợi dây mặt hạt xoàn năm ly, bốn hạt đều đặn, hạt nào cũng như hạt nào, lấp lánh ghê chưa?

Bà mãi mê nói không để ý đến nét mặt của Châu, cô xăm mắt nhìn chồng khi thấy sợi dây chuyền mà má chồng định đem sang nhà Trinh làm sính lễ. Ngày cưới cô, sợi dây bà cho cô chỉ có hai hạt mà lại chỉ hơn bốn ly thôi thật là không công bằng chút nào. Châu xụ mặt bất mãn và điều đó chỉ có mỗi mình Thông nhận ra, anh tăng hăng chặn lời mẹ:

- Má đã cưới dâu một lần rồi ắt là có kinh nghiệm làm sao mà để thiếu sót cho được, có thiếu là lúc đám cưới bọn con bị thiếu thôi, bởi vậy người ta nói cũng phải, làm lớn lúc nào cũng thua thiệt.

Ông Thủy hiểu ý con trai bảo bà cất đồ đi rồi nói sang chuyện khác:

- Chiều nay cả nhà đi ăn cơm tiệm đi khỏi nấu cơm, gọi thằng Phú đưa con Trinh đi cùng cho vui.

Bà Thủy tán thành:

- Ừ! Sẵn xem bọn nó dự định mời bao nhiêu khách để còn đặt bàn.

Ông Thủy gạt đi:

- Lần trước bao nhiêu thì lần này bấy nhiêu, bà con dòng họ cũng bấy nhiêu người, ở đâu ra mà thêm mà bớt.

Bà vô tâm nói:

- Chậc! Nhưng bạn thằng Phú đông hơn thì phải đặt nhiều bàn hơn, thằng Thông so làm sao với thằng Phú được. Tôi còn định đặt bên Phú Mỹ kia! Bên đó mặt bằng sang trọng hơn, chứ ở bên chỗ thằng Thông đặt lần trước chật chội luộm thuộm quá, bên xui gia người ta cười cho, đằng nào thì họ cũng là dân làm ăn, có chức có quyền.

Đến lúc này thì Châu không giữ được sự bất mãn lộ ra nét mặt, cô đứng lên thưa bà Thủy rồi xin phép lui về phòng. Thông nhìn theo vợ rồi trách mẹ:

- Má kì quá!

Bà Thủy chung hứng vì thái độ của con trai:

- Dung không mày nói má kì là kì cái gì vậy Thông?

Thông đáp:

- Có vợ con ở đây mà má nói không để ý, để vợ con nó nghĩ ngợi rồi nó tủi thân.

- Hơ!

Ông Thủy thở ra can thiệp:

- Con nó nói cũng phải bà vô tâm quá, lúc bà khoe đồ sinh lễ cho vợ thằng Phú tôi đã gạt đi rồi, lúc cưới con Châu bà cho nó sợi dây có hai hột còn giờ bà cho con vợ thằng Phú đến bốn hột mà còn lớn hơn của nó. Chưa kể bà nói sui gia tương lai có chức có quyền chẳng bằng bà nói khéo ba má con Châu là dân nhà quê.

Bà Thủy vỡ lẽ, bà ngồi thừ ra ân hận:

- Tôi có cố ý đâu!

- Tôi biết bà không cố ý nên mới không trách bà.

- Chậc! Thảo nào nó chẳng lên tiếng mà cứ ngồi im như thóc, mặt mũi xụ xì. Thôi để tôi đem sợi dây đổi lại vậy.

- Bà làm sao thì làm, đừng để cho bọn trẻ chưa về nhà ở đã lán cấn với nhau, muốn cho gì thì cũng phải đồng đều đừng đũa hơn đũa kém.

- Ứ hự! Chưa có dâu mà tôi đã thấy mệt rồi. Tôi là mẹ mà xem ra tôi phải xem, phải dò ý tứ bọn nó đây, nhưng sui gia lần này khác lần trước, tôi không muốn bẽ mặt với họ, mình làm qua loa quá họ cười cho.

- Khinh trọng là do từ tâm mình ra chứ có phải do những chuyện phù phiếm xa xỉ đó đâu. Tôi không muốn con Châu nó buồn rồi so đo, đũa nào cũng như đũa nào, bà liệu mà cư xử.

- Thôi được để tôi đổi sợi dây lại nhưng việc mời khách thì phải chiều theo tôi, dù sao thằng Phú nó có nhiều bạn bè hơn phải đặt thêm bàn.

- Ứ hự! May mà chỉ có hai thằng con!

Trong khi đó Thông vào phòng an ủi vợ, anh thấy Châu nằm úp mặt lên gối thì khẽ lay vai nàng:

- Hờn má à?

Châu lắc đầu chối, dù sao cô cũng không muốn bị đánh giá là kẻ nhỏ mọn hay ganh tỵ.

- Đâu có!

- Chối lẹ vậy, sợ anh trêu chứ gì, đừng buồn, mai anh đưa đi mua cho em sợi dây đẹp hơn thế gấp mười lần.

Châu cười ra mặt:

- Là anh nói đó nghe.

- Ủ! Làm sao anh để vợ anh thua kém ai chứ, phải không?

Châu tư lự rồi nói:

- Anh này...

- Hử!

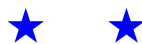
Thông vừa đáp vừa chồm tới dợm hôn vợ nên không nhận ra vẻ dăm chiêu của nàng. Châu né người gạt anh ra.

- Không cho anh hôn à, mai anh không mua quà nữa nhé, em cũng ghê lắm, vờ làm nư để bắt chẹt anh.

- Anh đồ oan cho em hả, đáng ghét em nói chuyện nghiêm chỉnh đó.

- Mặc! Giờ chuyện gì cũng không bằng chuyện anh yêu em.

Châu phá lên cười khi Thông dúm mái đầu của anh vào ngực nàng, mái tóc vừa cắt ngắn của anh làm cho cô cười sặc sụa vì nhộn. Vòng tay của anh thật rắn chắc và ấm áp, Châu như quên hết mọi nỗi ưu tư phiền muộn, nàng rướn người lên đón nhận làn môi tham lam nóng bỏng của chồng. Bàn tay háo hức của anh khơi dậy nỗi đam mê rao rục trong nàng. Giờ thì mặc cho sự không công bằng của mẹ chồng, mặc cho sự lấn lướt của cô em bạn dâu tương lai, nàng chỉ còn biết khép nhẹ rèm mi mà đón nhận sự cháy bỏng của anh đang đi sâu vào trong nàng và đưa nàng đến đỉnh cao tuyệt vời của cảm xúc...!

Châu hài lòng với chiếc đầm lộng lẫy màu hoa phượng, cái màu rực rỡ rất hợp với làn da trắng muốt của Châu nhưng đặc ý nhất lại là sợi dây chuyền mà

Thông đã mua cho nàng, sợi dây như tôn thêm giá trị của chủ nhân nó. Sợi dây chắc chắn hơn hẳn sợi dây mà bà Thủy mua cho Trinh hôm nọ. Châu ngắm nghía lần nữa rồi mỉm cười.

- Ôi! Em đẹp quá! Bà xã!

Châu nguyệt chông:

- Hứ! Đừng nịnh.

- Thật mà, càng ngày em càng đẹp anh không biết phải tả thế nào và biểu lộ tình yêu của mình thế nào. Bà xã, cho anh hôn một cái nhé!

- Hứ! Nhòe son em hết.

- Anh tô lại đèn em.

- Anh đúng là...

Chẳng để cho Châu nói hết câu Thông đã nghiêng ngấu môi nàng, nụ hôn hùng hực khát khao của chồng làm cho Châu mềm lả người trong vòng tay anh, đến khi Thông buông nàng ra, nàng vẫn còn thấy chói với bay bổng. Thông cười khẽ rồi quệt tay lên má vợ đùa cợt:

- Trông em kìa! Không cần dặm thêm phấn mà má vẫn đỏ au au, anh hôn cái nữa nhé?

- Không được, anh làm em không ra nổi khỏi phòng này nữa, đáng ghét!

Thông ôm lấy vòng eo thon lả của vợ, anh thì thầm:

- Thế thì mình ở trong phòng này đi, anh lại muốn yêu em rồi.

- Lộn xộn, khách khứa ngoài kia đang chờ mình kìa.

- Mặc, là đám cưới của Phú chứ có phải của mình đâu.

- Nhưng khách mời là do mình mời anh không ra tiếp họ thất lễ lắm.

Thông cợt nhả:

- Nhưng vợ anh đẹp quá, anh mặc kệ khách.

- Nói lung tung, anh đó! Chuyện làm ăn, đối tác không lo, em thấy lúc này chuyện gì anh cũng để cho chú Ba ra mặt.

- Chắc! Chú ấy lo vòng ngoài mà.

Châu trách khéo chồng:

- Có đôi lúc người ta cứ tưởng chú ấy là giám đốc chứ không phải là anh.
- Làm gì có!
- Anh phải chăm chỉ mà làm việc biết không. Nay mai chúng ta còn có con nữa, còn rất nhiều việc phải nhờ vào anh, em chẳng biết làm gì cả.

Thông hôn lên má vợ gật đầu:

- Anh biết, anh sẽ không để cho em phải lo lắng gì đâu, em yên tâm đi.

Thấy chồng đang vui, Châu bèn nói:

- Chuyện hôm nọ em bàn với anh xin ba má tiền mở khách sạn, anh nói chưa?

- À chưa, bận rộn chuyện đám cưới Phú nên anh chưa nói, để sau tiệc anh sẽ thưa với ba má.

- Anh nhớ đó!

- Anh nhớ mà, lệnh của em làm sao anh quên. Mà em bàn chuyện đó làm gì, chuyện công ty lo còn chưa xong làm sao chúng ta gánh vác nổi chuyện kinh doanh khách sạn.

- Em suy nghĩ lâu rồi, công ty là của ba, giờ ba cho anh quản lý nhưng chưa ngã ngũ để lại cho anh hay chú Ba, trong khi chú Ba thì bao choàng hết mọi việc đối ngoại, anh chỉ ngồi ký giấy tờ thôi, nếu như chú Ba không làm thì anh biết dựa vào ai? Em không biết ba có suy nghĩ gì chưa!

Nói đến đó Châu dừng lại như để cho câu hỏi của nàng thấm vào suy nghĩ của chồng, một lúc sau nàng mới nói tiếp:

- Chúng ta không biết ba dự định thế nào, ba không chỉ có mình anh là con, cho nên em mới tính đường rút cho mình sau này.

Trán của Thông khẽ cau lại sau câu nói của Châu. Nàng vẫn nhẹ nhàng nói tiếp:

- Trước nhất là nếu như ba có dự định để công ty lại cho chú Ba thì vợ chồng mình cũng không phải thất thế, thứ hai là để cho ba không phải băn khoăn suy tính vì có nghiêng về chú Ba thì vợ chồng mình cũng có cơ ngơi làm ăn rồi. Em nghĩ là nghĩ chung cho mọi người chứ không phải nghĩ cho riêng chúng ta.

Thông gật đầu dăm chiêu, anh không khỏi công nhận lời của vợ là đúng. Bây lâu nay anh không phải là không nhận ra ý của ba anh có chiều thiên về Phú hơn, kể từ khi Phú đi du học về, mọi chuyện ba đều giao cho Phú làm, gặp gỡ đối tác, bàn kế hoạch hợp đồng, quan hệ... Phú đều đảm nhiệm những khâu quan trọng. Anh đã không hề bận tâm băn khoăn, mà chỉ nghĩ vì ba thấy Phú có khả năng nên giao cho Phú, nhưng giờ sau lời nói của vợ anh đã nhận ra cách ưu đãi của ba đối với Phú theo chiều hướng khác. Trán anh chột nhả lại:

- Em nói phải, sau đám cưới anh sẽ nói với ba. Có điều chúng ta chưa có dự toán, kế hoạch gì cả.

- Em lo xong cả rồi, anh cứ giao cho em làm, anh không nhớ là em cũng có bằng quản trị kinh doanh à.

- Ừ nhỉ! Từ lúc cưới em anh quên tất, chỉ nhớ mỗi điều em là vợ anh thôi.

- Đáng ghét!

Buổi tiệc cưới thật nhộn nhịp linh đình. Châu nổi bật trong đám đông cứ như nàng là nhân vật chính trong buổi tiệc, điều đó làm cho Châu thấy rất vui. Sự duyên dáng và hoạt bát của nàng thu hút được rất nhiều ánh mắt và cảm tình của đám khách đàn ông, khiến cho Thông cũng phát ghen khi nhận ra điều đó.

- Em đừng cứ nói chuyện với anh chàng áo xanh đó chứ!

Châu mỉm cười đáp:

- Em chưa nói anh biết anh chàng đó làm bên chi cục thuế sao? Nay mai kế hoạch khách sạn của em thành công, chúng ta phải nhờ anh ta nhiều đó.

- Thế thì chẳng có kế hoạch khách sạn nào cả!

- Anh đừng có trẻ con và xúc phạm em khi nhen nhúm suy nghĩ nghi ngờ em.

- Nhưng...

- Em không muốn giận anh lúc này.

- Thôi được nhưng quả là em được nhiều người quan tâm đến, điều đó làm cho anh khó chịu, anh cứ nghĩ như mọi người đang muốn cướp mất em vậy.

Châu bật cười khi biết chồng đang ghen:

- Cứ ở đó mà tự hù dọa mình đi, anh làm em buồn cười chịu không nổi, cứ nhả nhả nhó nhó như kẻ mất trộm ấy.

Vừa khi Phú cặp tay vợ tiến đến:

- Anh chị không ngồi bàn đi.

Thông đáp:

- Anh cũng đang định đây.

- Anh chị đến ngồi với ba đi.

Châu đáp:

- Được rồi, chú không cần lo cho anh chị mà lo cho cô dâu của chú kìa, hôm nay hai người đẹp đôi lắm, ai cũng khen.

- Cám ơn chị Hai!

Phú sung sướng choàng vai vợ cười hạnh phúc đáp:

- Chị Hai và anh Hai cũng thế, ai cũng khen anh chị hạnh phúc, sau này nhờ chị chỉ dạy cho vợ em.

- Chú khéo nói quá, tôi còn phải học hỏi thím Ba thì có.

- Vợ em làm sao sánh bằng chị vừa giỏi vừa khéo.

Thông cười xoa khoác tay:

- Thôi! Hai chị em cứ khen qua khen lại đến tối quá, anh chị mời vợ chồng chú một ly, chúc cho chú hạnh phúc.

- Điều này anh Hai phải để em làm mới đúng, vợ chồng em kính anh chị.

Suốt từ đầu buổi đến cuối buổi Trinh không hề nói lời nào, cô chỉ mỉm cười đứng bên, có lẽ vì mệt mà có lẽ vì sợi dây chuyền trên cổ Châu sáng quá, làm lóa cả mắt cô.

Châu nhấp cạn ly rượu Phú mời rồi nói với riêng Trinh:

- Thím có cần trang điểm lại không, tôi đưa thím vào trong, xem ra thím mệt rồi.

Phú nhanh nhẩu đáp thay vợ:

- Dạ, nhờ chị giúp.

Châu cười:

- Dù sao thì tôi cũng có kinh nghiệm rồi, để tôi đưa thím Ba vào phòng tắm thêm phần, chú nói người phục vụ đem vào ly nước cho thím ấy. Nào! Ta đi.

Châu khép cửa phòng đỡ Trinh ngồi xuống ghé rồi lấy khăn lạnh cho Trinh đắp mặt:

- Thím thấy đỡ không?

- Cám ơn chị, đỡ rồi.

- Lúc cưới tôi cũng thế, mỗi rời cả chân đi chào hết khách xong, anh Thông phải dìu tôi vào nghỉ một lúc, chẳng qua chú Ba không để ý nên cứ lôi thím đi mãi.

Châu cố ý khoe chồng biết quan tâm đến mình, chứ không như cậu em chồng vô tâm của cô. Trinh vô tình mắc bẫy Châu, cô âm ức nói:

- Anh Phú chỉ biết anh ấy thôi chẳng để ý gì đến em cả, may mà có chị nếu không lúc này anh ấy còn kéo em ra ngoài chào đám bạn cũ của anh ấy nữa.

- Chậc! Chú Ba thật tệ. Không như anh của chú ấy, khách khứa thì mặc khách khứa họ có chạy đi đâu được, chủ yếu là vợ mình thôi. Thím không biết đó thôi nhiều lúc tôi mà khó ở cho dù có họp hành hay đi gặp đối tác quan trọng cỡ nào, anh ấy cũng bỏ. Anh ấy bảo hạnh phúc vợ chồng là lâu dài, là trên hết, không như chú Ba - Châu liếc Trinh rồi nói tiếp - Chuyện gì cũng ôm đồm, chỉ biết có làm ăn mà không nghĩ đến ai. Thím về rồi biết, chú ấy đi suốt ngày.

- Thế à chị!

- Ừ! Mà cũng tốt thôi, có người chồng hoạt bát năng nổ như chú Ba cũng hãnh diện, có chú ấy anh Thông cũng đỡ vất vả.

Trinh nhớ câu nói của Châu, cô khẽ chau mày nghĩ : “Chị đừng ở đó mà hưởng thụ, nay mai tôi về tôi không để anh Phú bao choàng mọi chuyện đâu, chị biết hạnh phúc không lẽ tôi không?”

Châu vờ sửa lại chiếc bông cài đầu cho Trinh rồi khẽ mỉm cười đắc ý khi thấy vàng trán của Trinh cau lại sau lời nói của mình, xem ra con bé này cũng dễ dặt mũi hơn mình tưởng. Được! Nếu thế thì mình sẽ có chiến thuật đối với nó, nghĩ rồi Châu ân cần với Trinh:

- Uống ly sinh tố cho tỉnh táo rồi còn ra tiếp khách kẻo chú Ba trông, cái đà này chắc hai giờ mới tan tiệc, lúc đó thím đói chết luôn, hay để tôi bảo họ đem ít thức ăn vào cho thím.

Vừa lúc Phú bước vào, anh hồi hả giục vợ:

- Sửa soạn xong chưa em mau ra chào khách, có ông Tân bên Kim Thành đến kìa!

Châu nói:

- Tôi định cho thím Ba ăn lót dạ chút ít từ sáng sớm dậy đi trang điểm đến giờ có ăn gì đâu.

Phú vô tình đáp:

- Vợ em còn kiêng ăn nữa kìa, chị Hai không phải lo, cô ấy uống ly sinh tố là đủ chống chọi rồi, mình đi đi em.

Phú cầm tay vợ kéo lên không để ý đến nét mặt phụng phịu của cô.

- Kìa chú! Châu nói khéo. Không để cho thím ấy nghỉ thêm một lát, cứ để khách chờ họ có chạy đi đâu được mà sợ, lỡ thím Ba chịu không nổi là mệt đó à!

Phú cười:

- Ngày cưới của mình có cô dâu nào mà không thế, em không muốn làm khách phiền lòng.

Châu nói nhỏ khi Trinh đi ngang qua chỗ mình:

- Sợ người ta phiền mà không sợ vợ mình mệt, ừ hự!

Trinh nghe thế thì quay sang chồng nói:

- Em mỗi chân lắm.

- Đừng làm nũng mà, xong tiệc anh tính cho, khách khứa đang đông nghẹt ngoài kia, em còn bắt anh đỡ em nữa sao? Nhanh lên, ông Tân là mới làm ăn lớn của chúng ta đó.

- Anh chỉ biết làm ăn chứ không quan tâm đến em.

Phú khẽ chững lại cau mày vì câu trách của vợ:

- Em sao vậy, hôm nay là ngày cưới của mình mà. Người ta có lòng nhìn chút thời gian đến dự là họ nể mình lắm rồi, mình không thể thất lễ với họ. Đi thôi nào!

Trinh đành đi theo Phú nhưng xem ra những lời của Châu nói đã tác động đến cô, cô không vui vì thái độ của chồng đối với mình.